

Sisällys

Alkusanat	5
Kiitokset	6
Johdanto	8

ENSIMMÄINEN OSA

1. Ulottuvuudellinen jakautuminen	15
2. Galaktisen perheen luominen	25
3. Lyyran kohtu	33
4. Sirius-tekijä	41
5. Orionin tuulet	51
6. Maan plejadilaisserkut	59
7. Arcturuksen yhdyskäytävä	69
8. Maan perustaminen	77
9. Zeta Reticuli: Muuntautuminen ja herääminen	87
10. Yhdentyminen: Kotiinpaluu itseemme	95

TOINEN OSA

11. Galaktinen luomistarina	103
Loppusanat	161
Termisanasto	163
Valikoitu bibliografia	184
Kirjailijoista	186

JOHDANTO

*Oi ihmiset, teidän verenne ja henkäyksenne yhdistelmä
ei saanut aikaan sielujanne ja sen ainesta,
vaikka maalliset ja kuolevaiset kehonne ovat niiden rajaamia,
vaan teidän sielunne ovat saapuneet tänne toisesta paikasta.*

- EMPEDOKLES

Maan tallennetun historian varhaisimmista hetkistä lähtien meissä on kuohunut katkeransuloinen tunne tuijottellessamme yötaivaan laajuutta. Jotkut meistä kaipaavat sitä hetkeä, jolloin ihmisrotu voi matkustaa tähtien ulottumiin. Onko kyse sittenkään tulevan toivosta vai menneen muistamisesta?

Ihmistietoisuudessa on edelleen tutkimattomia hienouksia. Mikä saa meidät puskemaan evoluutiota ääri rajoilleen? Mikä saa meidät luomaan eripuraa planeettamme rotujen välille? On kenties mahdollista, että esitämme kosmista draamaa ja olemme vain hetkellisesti unohtaneet käsikirjoituksen. Tiedämme miten yhden valtion tai rodun toiminta Maassa vaikuttaa muihin. Tämän idean voi ulottaa myös laajemmalle universumiin. Kenties toimintamme vaikuttaa lukemattomiin muiden planeettojen sivilisaatioihin. Voisimmeko todella olla näin sidoksissa toisiimme?

Tässä kirjassa esitetty tieto on yhdistelmä oivalluksia, deduktiivista päättelyä ja kanavointia vuosien ajalta. On suoritettu huolellista eri kanavien ristiviittausta (pääasiallisena lähteenä Lyssa Royal-Holtin työ), kuten myös lukuisien arvostettujen antropologisten ja metafyyssisten teosten tutkintaa. Lukija voi tulkita ideoita kirjaimellisesti tai symbolisesti — tarina pysyy samana. Kukaan ei

väitä, että tämä olisi lopullinen totuus galaktisen perheemme ilmes-
tymisestä tähän todellisuuteen. Jos se toimii sinulle, käytä näitä
oivalluksia oman kasvusi katalyyttinä. Jos ei toimi, kenties se voi
johtaa askelen lähemmäs omaa henkilökohtaista totuuttasi.

Eräs tärkeimpiä ihmispotentiaalin kiihdyttämisideoita on sallia
kaikkien totuuksien olla Yhden totuuden ilmentymiä, mikä tahansa
se onkaan. Tästä sallimuksesta syntyy yhtenäistäminen. Voit ainakin
antaa tämän kirjan olla hauskaa ja mielenkiintoista ajanvietettä, jo-
ka stimuloi mielikuvitustasi. Sitä ei missään tapauksessa tarvitse
uskoa — mutta sinun tulee olla valmis tutkimusmatkalle!

Tämä on johdantokirja. Materiaalin loppuun on luotu laaja sa-
nasto kaikista oudoista termeistä. Jokainen luku edustaa monimut-
kaisen kudelman eri tahoja ja sitä, miten tämä kudelmä vaikuttaa
Maahan. Tieto on hiottu monien keskustelujen kautta raamiksi,
joka esittelee lukijalle hahmokavalkadin. Kavalkadi ei ole täydelli-
nen. Universumi on täynnä lukemattomia muita jäseniä ja esitettyjä
draamoja. Nämä hahmot ovat ilmenneet sellaisina, joilla vaikuttaa
olevan suurin merkitys Maan ihmisdraaman kannalta.

Materiaali sisältää tiettyjä olettamuksia, jotka toimivat pohjana
muulle tiedolle, muun muassa jälleensyntymä sekä tietoisuuden
ääretön luonne. Näitä käsitteitä ei ole pakko omaksua materiaalin
ymmärtämiseksi, mutta ne avaavat lukijalle laajemman näkemyk-
sen suuremmasta kuvasta.

Toinen esitetty olettamus on, että jokainen omaa korkeamman
tietoisuuden. Väitetään, että nykyisen valitun olemassaolon tasosta
riippumatta, olento säilyttää tietoisuuden (tietoisena tai alitajuise-
na) yhteydestään kokonaisuuteen ja jumalallisesta identiteetistään.
Tämä johtaa ajatukseen, että me itse, ja vain me itse hallitsemme
kohtaloitamme. Evoluutio on siis omissa käsissämme.

Läpi kirjan esiintyy myös olettamus, että ”Kokonaisuus”, tai
galaktisen perheemme yhtenäinen massatietoisuus on aina ollut

olemassa. Esitettyä informaatiota varten tulee asettaa joitain parametrejä, jotka viittaavat allegorisesti tarinan ”alkuun” ulottuvuudellisena jakautumisena ja ”loppuun” yhdentymisenä.

Eri paikkojen tai henkilöiden merkitsemiseksi on käytetty monissa paikoissa nimikkeitä (kuten Sirius tai siriislaiset). Yleisessä mielessä nimikkeet ovat joustavia ja ilmaisevat enemmän tiettyä maailmaa tai värähtelytietoisuutta kuin vakiintunutta ajatusta. Esimerkiksi Lyyran tapauksessa kunnioitetaan sitä mahdollisuutta, että kyseessä oleva tähdistö on muuttunut aikojen saatossa useita kertoja mustaksi ja valkoiseksi aukoksi. Näin ollen näistä puhutaan pikemminkin ideoiden tasolla kuin konkreettisina ajan ja tilan kohtina. Näillä ideoilla on painoarvoa — tämä käy hyvin ilmeiseksi legendoissamme, jotka pitävät muita tähtijärjestelmiä tärkeinä. Jostain näiden legendojen täytyy olla peräisin. Niiden johdonmukaisuus puhuu puolestaan, vaikka niiden kieli ja ilmaistyyli vaihtelevat jonkin verran.

Ihmisrodun menneisyyttä koskeva tieto voi rikastuttaa elämäämme täällä Maassa. Jos todella haluamme muuttua, se tulee tapahtumaan täyttämällä maailmamme tietoisuudella, eikä käyttämällä tietoisuutta vastuunpakoiluun Maan ja galaktisen perheen kansalaisina.

*Olen Maan ja tähtitaivaan lapsi,
Mutta kotini on yksin taivaassa.
Te yksin tämän tiedätte...*

- Orfisen kultin
Petelia-amuletista,
200-400 eaa.

ENSIMMÄINEN OSA

1

ULOTTUVUUDELLINEN JAKAUTUMINEN

*Taivaallisine koskettimineen,
Ilmasointuineen ja tulisine otenauhoineen,
Samoslaisten suuri aiolinen lyyra,
Kohosi läpi koko seitsenkertaisten tahtiensa,
Aina Maasta kiintotähtiin saakka.*

- HENRY W. LONGFELLOW,
The Occultation of Orion

Kaikki tietoisuus ja energia oli kerran sulautuneena yhtenäiseksi kokonaisuudeksi, joka oli tietoinen itsensä puolista, mutta eri tavalla kuin yksilöllinen tietoisuus. Maan nykkehityksessä yksilö tunnistetaan ensin, sitten yhteiskunta ja viimeiseksi Kokonaisuus, Kaikki Mikä On tai Jumala. Luomme edelleen erillisyyttä. Erillisyyys Lähteestä on harhaa. Kokonaisuudelle tämä harha toimii välineenä, joka sallii sen kokea välttämättömät opetukset ja haasteet yhdentyäkseen jälleen takaisin Lähteeseen.

Ennen Lähteestä pirstaloitumista Kokonaisuus oli olemassa ulottuvuudellisen todellisuuden eri oktaavissa. Tässä yhdentymistodellisuudessa Kaiken Olevan osat pohtivat millaista olisi pirstaloitua ja unohtaa hetkellisesti yhdentynyt olemassaolo. Tällaisen mittaluokan ajatusvoima alkoi luoda pirstaloitumista. Tästä pirstaloitumisesta luotu harha olisi haastava unohdus, jossa tietoisuuden täytyisi luoda (omasta jumalallisuudestaan) muisto jälleenyhdistymiselle.

”Luomakunnassa” on todellakin kyse pirstaloitumisesta, tai tar-

kemmin sanottuna ulottuvuudellisesta jakautumisesta. Kokonaisuuden alkuperäinen uteliaisuus pirstaloitunutta olemassaoloa kohtaan itse asiassa loi itse todellisuuden. Se vaati perspektiivin, keskittymisen tai taajuuden muuttamista. Kokonaisuuden osina galaktisen perheen eri osapuolet olivat omalta osaltaan vastuullisia sen suunnitelman laatimisesta, jonka oli tarkoitus opastaa heidän kehitystään. Näin ollen ”olemme Jumala” -toteamuksella on itse asiassa varteenotettava merkitys.

Esitelty suunnitelma sisälsi useita eri ideoita. Alkuun se sisälsi käsitöksen, että polariteetti ja pirstaloituminen toimisivat normeina. Suunnitelman koodaus tarjosi vapaan tahdon jokaiselle sirpaleelle tai sielulle. Haasteena oli muistaa, että jokaisella tietoisuudella oli se hallussaan. Mitä enemmän vapaata tahtoa käytetään, sitä enemmän jumalallista muistia kutsutaan esiin. Polarisoituneen todellisuuden kohdatessaan vapaasta tahdosta tulee vapauttaja. Sielun unohtaessa vapaan tahtonsa, opetuksista tulee paljon haastavampia, mutta samalla hyvin palkitsevia.

Toinen valitun suunnitelman ajatus oli, että Kokonaisuuden sirpaleet olisivat muistinmenetystilansa aikana täysin vastuussa teoisistaan. Muistetaan tätä vastuuta tai ei, jokainen toimenpide aiheuttaa universumissa reaktion. Jotkut kutsuvat tätä karmaksi — mutta kyse ei ole pelkästään ”silmä silmästä”. Negatiivisen käyttäytymisen rankaisemisen sijaan on aina mahdollisuus laajentaa omaa tietoisuuttaan. Näin ollen tietyssä mielessä viisaus ”poistaa” karmaa.

Lopputulema on jo päätetty, vaikka tämä saattaakin kuulostaa jonkinlaiselta julmalta kosmiselta leikiltä. Tämä mielessä pitäen päämäärällä ei välttämättä ole merkitystä, vaan itse matkalla. Kyse on kirjaimellisesti siitä, miten leikkiä leikitään.

Suunnitelmassa sovittiin myös eteerisesti luodusta koodista, joka on sisäänrakennettuna universaalissa kudelmassa. Tämä koodi mahdollistaa kaksijalkaisten, hiilipohjaisten, ihmisen kaltaisten

hahmojen toimia normaalina, luontaisena kehitysalustana ihmismäisen tietoisuuden inkarnoitumiselle planetaarisiin rakennelmiin. Koodi sijaitsee meta-atomisilla tasoilla, joita tiede vasta alkaa oppia mittaamaan. Ihmiskehossa ilmenee polariteettien symboliikkaa. Maan ihminen on symmetrinen: kaksi kättä, kaksi jalkaa, kaksi silmää, kaksi korvaa jne. Torso ja pää liittävät osat kokonaisuudeksi.

Päätettiin myös, että ihmisen kaltaisten hahmojen (Maan galaktisen perheen sisällä) evolutiivisessa kehityksessä mies- ja naispolariteetit ilmenevät erillisinä mutta toisiaan täydentävinä kehotyyppeinä. Tämä toimii muistutuksena siitä, että luodakseen polariteettien täytyy aina liittyä yhteen tai yhtenäistyä. On olemassa yleinen käsitys, että yksilöllä on taipumus tuntea suurinta ”ykseyttä” silloin kun hän liittoutuu kumppaninsa kanssa rakkaudessa.

Mistä ulottuvuudellisessa jakautumisessa oli varsinaisesti kyse? Lyyran tähdistön aika-avaruus-kudelmassa on jotain, mitä voidaan kutsua valkoiseksi aukoksi. ¹ Vertaa tätä valkoista aukkoa prismaan. Valonsäteen läpäistessä prisman, valo pirstaloituu seitsemäksi näkyväksi väriäjuudeksi. Kokonaisuuden osan läpäistessä Lyyran prisman (valkoisen aukon) tietoisuus pirstaloitui seitsemään värähtelevään taajuuteen, jotka edustavat Maan galaktisen perheen masatietoisuutta. Jokaisesta sirpaleesta tuli tietoinen kaikista näistä eri taajuuksista tai tiheyksistä. Aiemmin taajuudet koettiin Kokonaisuudeksi yhdentyneinä (kuin valkoisena valona). Kokonaisuuden osan läpäistyä prisman se manifestoitui seitsemänä tietoisena taajuutena. Myös tietoisuus pirstaloitui ja sirpaleet ”etääntyivät” toisistaan kuten *big bang* -teoria symbolisesti ehdottaa. Näin ollen syntyi illuusio, että jokainen sirpale oli äärimmäisen yksinäinen.

Kokonaisuus ymmärsi, että erillisyykokemuksen tarkoitus oli oppia yhdentymään uudelleen. Mutta miten? Yksilölliset sielut tai sieluryhmittymät tutkivat juuri luotua universumia. Ulottu-
1 Valkoinen aukko on intensiivinen valon ja energian keskittymä. Tässä tapauksessa synnyinpaikka.

vuudellinen jakautuminen ei luonut ainoastaan tietoisuuden pirstaloitumista, vaan myös tähdet, planeetat, kaasut ja molekyylit, jotka muodostavat fyysisen todellisuuden. Fyysinen todellisuus edustaa kuitenkin ainoastaan muutamia pirstaloitumisesta syntyneitä taajuuksia.

Kuten tiede on havainnut, aine on tietyllä taajuudella värähtelevää energiaa. Kaikki universumissa koostuu energiasta. Maan teknologialla ei ole vielä löydetty tapoja tiettyjen todellisuuden osien mittaamiseen. Universumissa on ääretön määrä aika-, tila- ja ulottuvuusportteja. Tässä vaiheessa Lyyran prisman läpäisseitä Maan galaktiseksi perheeksi pirstaloituneita seitsemää taajuustasoa tutkitaan alla. Tästä eteenpäin näistä taajuustasoista käytetään termiä ”tiheys”.²

ENSIMMÄINEN TIHEYS: pistetietoisuus — fyysinen aine.

Tämä on pohjataajuus. Se tarjoaa aineen ja energian atomien ja molekyylien luomiseen. Esimerkiksi mineraali- ja vesimuodot operoivat ensimmäisen tiheyden taajuudella, joka löytyy myös ihmisestä: se muodostaa pohjan geneettisille koodeille.

TOINEN TIHEYS: tasotietoisuus — biologinen aine, ryhmä- tai laji-identiteetin kehittyminen.

Toisen tiheyden värähtelyn ilmaisema tietoisuus ei omaa itse-tietoisuutta (egoa). Useimmat kasvi- ja eläinkunnan lajit elävät tässä tiheydessä — mutta niiden asema riippuu useista lisäteki-joistä, kuten egon omaamisesta tai sen puuttumisesta.

KOLMAS TIHEYS: tilavuustietoisuus — ego, ryhmäidentiteetin mennettäminen, yksilöllisen identiteetin kehittäminen — kyky muistaa mennyttä ja tunnistaa tulevaa säilyttäen samalla nykytietoisuuden.

² Sanastosta voi löytää ”tiheyden” ja ”ulottuvuuden” välisen eron, joka on hienovarainen, mutta merkityksellinen.

Ihmiset syntyvät tässä tiheydessä. Sen värähtely luo erillisyys-harhan ja siten heräämishaasteen. Tällä hetkellä ihmiskunta on siirtymässä neljännen tiheyden todellisuuteen, joka voi selittää monia nopeita muutoksia, joita ihmisrotu parhaillaan kokee. Tämä tiheys ilmaisee suurinta erillisyttä kokonaisuudesta. Siinä opitaan monia yhdentymisopetuksia. Tämä on kaikista tasoista intensiivisin sisäisen kasvun kultivoimisessa.

Valaat ja delfinit elävät tällä hetkellä samanaikaisesti kolmannessa ja neljännessä tiheydessä, ja ne ovat siirtymässä ihmiskunnan mukana pois kolmannelta. Myös kädellisten tietoisuus on kolmannessa tiheydessä. Niiden evoluutio on käymässä yhä ilmeisemmäksi, kuten voi havaita siitä, miten ne ilmaisevat nykyään sellaisia piirteitä, joita joskus pidettiin ainoastaan ihmiso-minaisuuksina (kuten kielen omaksumista sekä patologista käyttäytymistä).

NELJÄS TIHEYS: tilavuustietoisuuden hillitseminen – ylitietoisuus – jälleenyhdentyminen ryhmätietoisuuteen kadottamatta yksilöllistä tietoisuutta – värähtelyn kasvaessa menneen, nykyisen ja tulevan havainnoista tulee luontevampia sekä syntyy kyky moniulotteiseen ja monitiheyksiseen yhteyteen – negatiivista tietoisuutta on entistä vaikeampi ylläpitää.

Kolmas ja neljäs tiheys limittyvät nykyisessä Maassa. Ihmisen kohdalla tämä voi tarkoittaa lisääntyvää halua yhteyteen, rauhaan ja varauksettomaan rakkauteen toisin kuin kolmannelle tiheydelle tyypillisessä erillisyys-harhassa. Yksilön todellisuuden värähtelytaso kohoaa ja tämä saattaa aiheuttaa henkilökohtaisten ongelmien nopeampaa ja intensiivisempää kohtaamista. Tämän voi vaivatta nähdä siitä, kuinka moni on tällä hetkellä terapiassa, lääkkeiden väärinkäytön hoito-ohjelmissa ja sitoutuneena humanistisiin ponnisteluihin paremman planeetan puolesta. Tämä on vastuutaajuus, jossa yksilö alkaa muistaa vapaan tahdon koodauksen. Tämä on viimeinen taajuus, jossa fyysiset ke-

hot toimivat tietoisuuden ilmaisuvälineinä. Monet sivilisaatiot päättävät viettää pitkiäkin aikoja tässä tiheydessä.

VIIDES TIHEYS: kokemuksellinen "itsetietoisuus" ryhmätietoisuutena — vapaana lineaarisesta ajasta.

Tässä tiheydessä aistiva tietoisuus alkaa avautua perintöosalteen. Tämä on viisaustiheys. Yksilön avautuessa sisäiselle viisaudelleen hän haluaa hyvin usein jakaa sen niiden kanssa, jotka edelleen keskittyvät alempiin tiheyksiin. Monet tässä maailmassa elävät päättävät ryhtyä oppaiksi muille. Viidennen tiheyden olento sulautuu tietoisuusperheeseensä ("ylisieluun tai korkeampaan minään") ja alkaa muistaa. Tämä on ensimmäinen tiheys, jossa koetaan aineeton orientoituminen.

(Huomautus: viidennen, kuudennen ja seitsemännen tiheyden väliset siirtymät eivät ole selkeärajaisia ja niiden välillä tapahtuu paljon sekoittumista.)

KUUEDES TIHEYS: tietoisuus ulottuvuutena.

Tätä kutsutaan usein "kristustietoisuudeksi", sillä se ilmentää Kristuksen tai Buddhan saavuttamaa taajuustasoa. Tässä taajuudessa tapahtuu täysi muistaminen ja yksilö alkaa ottaa enemmän vastuuta Kokonaisuudesta. Yksilöllisen kehityksen ja Kokonaisuuden kehittymisen välillä ei enää tehdä eroa.

SEITSEMÄS TIHEYS: tietoisuus moniulotteisena kokemuksena — ryhmämatriisi-identiteetti (sosiaalinen muistikompleksi).

Tämä on täydellisen ykseyden tai yhdentymisen taajuus. Tällä taajuudella värähtelevät sulautuvat identiteettiin ja muuttuvat massatietoisuuskokonaisuudeksi. He vetävät puoleensa muissa taajuuksissa olevia ja tarjoavat luonnollisen virtauksen kohti yhdentymistä. Seitsemännen tiheyden olentojen saavuttaessa kriittisen massan, he etenevät Lyyran prismasta (joka tässä vaiheessa näyttäytyy meille mustan aukon uloskäyntinä) seuraavaan ok-

taaviin, jossa odottaa uusi seikkailu.

On tärkeää huomioida, että Kokonaisuuden osien pirstaloiduttua Lyyran prisman läpi jokainen tietoisuus säilytti kaikkien tiheystasojen tietoisuuden, vaikka ne osin unohtuivat tietoisesta mielestä. Kaikkein keskittyneimmissä tiheystasoissa (kolmannessa ja osin neljännessä) saattaa ilmetä tiedostamattomuutta siitä, että samaan aikaan on olemassa muita tasoja, jotka palaavat tietoisuuteen yhdentymisen mukana.

Mikrokosmos heijastelee aina makrokosmosta. Tämä näkyy siinä ”sattumassa” miten atomirakenteet peilaavat aurinkokuntien rakennetta. Sama pätee Kokonaisuuden osien pirstaloitumisessa yksilöiksi tai sieluryhmiksi. Fyysiseen kehoon inkarnoitumista voi verrata miniatyyriseen Lyyran prisman läpäisemiseen.

Fyysiseen kehoon inkarnoitumisessa tapahtuvaa sielun pirstaloitusprosessia voi verrata jossain määrin Freudin teoriaan idistä, egosta ja yliegosta. Sikiössä sielu ilmentää ensimmäisen tiheyden tietoisuutta. Yksilö tiedostaa itsensä sidoksissa ympäristöönsä. Fyysisesti kyse on DNA-koodauksien massasta, jolla on potentiaali tulla tietoiseksi ihmiseksi. Freud ei vinyt hypoteesiaan syntymää edeltävään kehitykseen, joten sille ei ole korrelaatiota. Jos hän olisi luonut nimikkeen sikiön suhteelle ympäristöönsä, se olisi ollut kuvaus ensimmäisestä tiheydestä.

0-2-vuotias lapsi alkaa osoittaa toisen tiheyden tietoisuutta. Hän alkaa havaita erillisyyttä itsensä ja ympäristönsä välillä ja toiveet ulkoistuvat. Edelleen ilmenee jonkin verran egokeskeistä näkökulmaa, joka korreloi tämän kehitystason idin kanssa. Lapsen toiseen tiheyteen orientoituminen erottuu kolmannesta tiheydestä siinä, että lapsella ei ole selkeää kykyä erotella itseään ympäristöstä.

Noin kaksivuotiaasta lähtien kolmannesta tiheydestä tulee pääasiallinen toimintakehys. Ego kehittyy ja lapsi alkaa tiedostaa it-

sensä erillisenä yksilönä. Nämä ovat ratkaisevia kehitysvuosia — kehityksen häiriintyessä (esimerkiksi hyväksikäyttötapauksissa) persoonallisuus saattaa pirstaloitua ja luoda mahdollisen toimintahäiriön myöhempään elämään. Monet yksilöt pysyvät kolmannen tiheyden tietoisuudessa läpi koko elämänsä.

Yliegon tai korkeamman tietoisuuden kehittyminen on tyypillinen neljännen tiheyden piirre. Ihmisillä on mahdollisuus kehittää tätä puolta itsessään. Kyse on syntyprosessissa pirstaloituneen persoonallisuuden jälleenyhdentämisestä, kuten myös henkitason yhdyntymisestä. Ihmisrodun siirtyessä yhä vakaammin neljänteen tiheyteen, on oletettavaa, että persoonallisuuden pirstaloituminen käy vähemmän ilmeiseksi ja kenties lapsi alkaa ilmaista neljännen tiheyden piirteitä jo varhaisemmassa kehityksessään ja säilyttää ne läpi koko elämänsä.

Lapsuudessa tulee oppia sopeutumaan ja yhdyntymään toimiviin raameihin. Jos näin ei tapahdu (kuten hyväksikäyttötapauksissa), aikuisuudessa ilmenee hyvin usein psykologisia häiriöitä. Saatetaan ilmetä monipersonallisuushäiriön kaltaisia patologioita, koska luontainen kolmannen tiheyden persoonallisuuden yhdyntymisprosessi on lapsuudessa jäänyt tapahtumatta. Jotkut muukalais-sivilisaatiot ovat oppineet tunnistamaan ja muuntamaan patologisten häiriöiden siemenet lapsuudessa, eivätkä ne siirry aikuisuuteen.

Yksilö ei koskaan kadota päämäärää näköpiiristään, jos hän ymmärtää, että riippumatta yksilöllisen pirstaloitumisen intensiteetistä (sielutasolla tai persoonallisuudessa), kotiinpaluu tapahtuu aina yhdyntymisen kautta. Olemme jälleen matkalla kotiin.